

Nakon Sarajeva došao je red i na jedan od najljepših gradova na Balkanu, Skoplje. Grad s tisuću kipova, grad koji odiše životom i grad koji me totalno oduševio unatoč mnogim predrasudama s kojima sam tamo došao. Ove se godine, za razliku od inače, nije odazvalo puno ljudi zbog velike udaljenosti od Skoplja, pa je tako prisustvovalo samo nas troje iz Hrvatske. Krenuli smo iz Zagreba autom, plan je bio autocestom do Beograda, preko Novog Sada, doći do Skoplja.

Uz redovite stanke na benzinskim postajama i stanku za doručak očekivali smo da ćemo doći oko 10 sati ujutro u Skoplje. Nažalost, zbog prometnih smo problema u Beogradu (nemamo potrebe za kartama) malo kasnili te stigli tek oko 13:30 u Skoplje gdje su nas domaćini srdačno i strpljivo dočekali. Odmah po dolasku morali smo žuriti na fakultet na uvodno predavanje. Propustili smo dobar dio predavanja, ali smo ipak uspjeli shvatiti da smo ovdje dobrodošli te da su nas svi dočekali široko otvorenih ruku.

Nakon predavanja smo se uputili prema centru te ujedno pokušali slikati svaki kip na koji smo naišli dok ubrzo nismo shvatili da ima više kipova no što stane fotografija na memorijsku karticu fotoaparata. Centar Skoplja je predivan, obilje kipova i spomenika stoji kao podsjetnik na davne dane iz svih povijesnih razdoblja. Skoplje je ujedno i grad u kojem se puno gradi, tijekom trominutne šetnje naišli smo na barem 4 renovacije i jednu izgradnju novog objekta.

Preko kamenog mosta koji vodi preko rijeke Vardar prešli smo s oduševljenjem dok smo s druge strane gledali ogroman trg okružen glomaznim zgradama. Nakon kratke pauze tijekom koje smo ubacili nešto u kljun (obavezno probati čevapčice u Skoplju), krenuli smo nazad prema hotelu. Kasnije navečer bio je organiziran tulum u prostoru za koji nisam još uvijek siguran što je. Prostorija se nalazi u studentskom domu i nalik je disku, najbolja riječ kojom bih ju mogao opisati jest tulumara. Tulum nema potrebe opisivati jer svi znamo kako to izgleda kada geodeti tulumare :).

Idući dan, nakon obilnog smo se doručka ponovno uputili prema fakultetu na predavanja sudionika. Bilo je mnogo zanimljivih predavanja koja su me se dojmila i žao mi je što i sam nisam imao neki projekt o kojem bih mogao reći rečenicu ili dvije. Na fakultetu smo nešto prigrižli te krenuli prema tvrđavi Kale smještenoj na brijegu Gradište uz rijeku Vardar. Do tvrđave smo hodali, stoga smo ujedno i obišli dobar dio grada. Velik je dio tvrđave bio zatvoren za posjetitelje, ali se ulaz nije naplaćivao i njome se moglo kretati. Pogled s tvrđave je prekrasan, vidjelo se cijelo Skoplje i planina Vodno, kao i 67 metara visok milenjski križ na njoj.

Nakon mnogo geodetskih razgovora i malo zezancije krenuli smo dalje prema restoranu s turskom hranom. Jeli smo nešto slično palačinki s povrćem i mljevenim mesom i pili Ayran (čitaj Ajran). Ayran je ukusom najbližnji slanom, rijetkom jogurtu te je odlično sjeo uz palačinku (koja

ustvari nije palačinka) kojoj sam zaboravio ime. Nakon povratka u hotel i fantastične večere krenuli smo u jedan od većih klubova u Skoplju, koji se nalazi upravo na glavnom trgu.

Zadnji dan započeli smo glavoboljom koja nije nimalo vezana za izlazak dan prije. Posjetili smo muzej gdje smo naučili sve o makedonskoj povijesti od početka pa dosad. Uхватило nas je nespregnima, osobito jer Makedonija ima vrlo opširnu povijest. Muzej je bio prepun rekvizita te likova raznih revolucionara, vladara, političara, pisaca itd. Na kraju obilaska prošli smo uz balkon s voštanim lutkama velikih vladara iz razdoblja 2. svjetskog rata, koji je nažalost bio zatvoren za posjetitelje iz sigurnosnih razloga. Iako se balkonom nije moglo proći, lutke su bile vidljive i prepoznatljive.

Nakon obilaska slijedili su kava i desert na brodu. Brod je iznutra bio prekrasno uređen i veoma profinjen. Izgledao je kao tip restorana prigodan za skupe večere i prosidbe, a vlasnica nam je ubrzo i rekla da je to čest slučaj u restoranu. Kava i desert bili su vrlo ukusni i iznenađujuće pristupačnih cijena. Zapravo, cijelo je Skoplje začuđujuće pristupačno što se tiče cijena. Cijene namirnica su prosječno 2 - 3 puta manje nego u Hrvatskoj.

Tijekom čitavog susreta provlačila se debata o idućem organizatoru RGSM-a koja je završila nakon posjeta restoranu, kada su studenti iz Beograda najavili da će upravo oni biti idući domaćini. Nakon kratkog predaha u hotelu spremili smo se za svečanu večeru i uputili prema restoranu, koji je izgledao tradicionalno i u kojem je svirala živa glazba. Uz harmoniku, hranu i vino proslavili smo posljednju večer u Skoplju koju nam nisu mogli pokvariti ni izborni rezultati.

Domaćinima sam obećao da ću do idućeg RGSM-a naučiti pjesmu „Makedonsko djevojčce“ te Skoplje pamtiti s osmijehom na licu. Uistinu ću ga pamtiti s osmijehom na licu jer me za to mjesto vežu samo lijepe uspomene te mnoga nova poznanstva. RGSM je jedno neprocjenjivo iskustvo i svakako savjetujem studentima da se prijave i sami uvjere u ovu tvrdnju. Iduće se godine prijavljujem za RGSM Beograd i nadam se da ću vidjeti mnoge stare poznanike, ali i mnogo novih lica.

Do sljedećeg RGSM-a,

Tomislav Horvat

